

ANTERO NIEMINEN

NOLLATOLERANSSI!

Nollatoleranssi

Suuret kiitokset tuesta Suville, tytöille.

Kiitokset Tompalle ja Jarille.

Kirjassa esitetty mielipiteet,
eivät välttämättä ole kirjailijan
omia mielipiteitä. Ne edustavat
pääsääntöisesti kuvitteellisten
henkilöhahmojen mielipiteitä.

Antero Nieminen

Nollatoleranssi

© 2014 **Antero Nieminen**

Oikoluvussa auttanut: **Jari Hildén**

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN:**978-952-286-997-5**

1.

Maaliskuussa 2014

Yöpakkanen oli kiristymässä.

Mies ja nainen astelivat käsi kädessä epävakain askelin S-marketin nurkalla. Nainen nojasi päätään miehen luiseen olkapäähän. Silmät menivät väkisin kiinni.

– Oliko sulla kivaa? mies kysyi humaltuneella äänellä, jossa oli hiven poikamaisuutta ja äänenmurrosta jäljellä.

Mies heilautti puoleen selkään ulottuvat mustat hiukset pois silmiensä edestä ja katsoi sekavassa olo-tilassa hoippuvaa vaaleahiuksista naista, jonka pysäytyssä pysyminen oli kiinni milleistä ja tuulennopeudesta.

Anna horjahti nurin kunnankirjaston edustalla. Nainen putsasi punaisilla tumpuillaan lumen pois pyöreän lampun päältä. Kirkas valo valaisi naisen

kasvot, joissa oli miehen mielestä tietynlaista kauneutta, vaikka ne olivatkin luisevat ja pitkäkhön kapeat. Poskipäiden pisamat loivat miehen mieleen kuvitelman metsässä loikkivasta Peppi Pitkätossusta, mutta oli huomattavasti kauniimpi.

– Kivoja valoja laitettu tuonne maahan, nainen sammalsi haroen otetta kiinteistä esineistä.

Anna konttasi muutaman metrin lähemmäksi kirjaston pääovea. Hän kurkisti lasioven läpi pimeään kirjastorakennukseen, nuolaisten lasioveen jäljen. Hän istahti lopulta kirjojen palautusluukun alapuolelle ihailemaan pakkastaivaalla loistavia tähti.

– Ne ovat tuonnekin laittaneet valoja, Anna sanoi innostuneesti tähden nähdessään. – Tuo yksi välkkyy. Ei, kun sehän vilkuttaa minulle.

Mies näki taivaalla vilkkuvan valon, se liikkui etelän suuntaan.

– Lentokone, mies sanoi varmalla äänellä ja osoitti taivaalla välkehtivää pistettä.

– Mä en ole lentänyt koskaan.

- En minäkään.
- Mä en uskaltaisi lentää.
- Miksi?
- Siellä ollaan niin korkealla, että mua alkaisi pe-

lottamaan ja tahtoisin heti alas.

Nuori mies nosti naisen pystyyn.

Hän talutti vaaleahiuksisen kaunokaisen kivipenkin luokse ja pyyhkäisi lumen pois jäiseltä kivipaadelta.

Mies levitti vihreän olkalaukkunsa kylmälle kivelle.

Hän laski nuoren naisen varovasti istumaan kiviselle penkille. Nainen mongersi, jotain perin outoa mantraa istuessaan harmaalla graniitilla.

Hentoinen lumisade ei peittäisi jalanjälkiä alleen, ajatteli nuori mies. Hollolan kunnanviraston edessä oli sadoittain eri suuntiin risteileviä jalanjälkiä. Niitä oli ainakin sata erilaista.

- Mulla oli hauskaa, nainen tokaisi iloisen kuulosti.

lloisuus oli kadonnut pahan olon myötä. Päättä oli alkanut särkemään jomottavasti ja olo oli muutenkin huononemassa.

Hoikka ruumis vapisi.

Mies oli väsynyt.

Nainen pakotti hänet pysymään hereillä vielä hetken. Humalainen naisihminen olisi syytä saatella kotiovelle asti.

– Onko sulla pulveria? Anna kysyi humaltuneella äänellä.

Mies kaivoi valkoisen farkkutakin rintataskusta pienen ruskean lasipullon, jossa oli muutama millilitra Dragonfly-muuntohuumetta, joka oli kolme sataa kertaa meskaliinia vahvempi hallusinogeeni. Sitä ei tarvinnut nauttia oraalisesti kuin muutamia satoja mikrogrammoja ja vaikutus kesti vuorokaudesta kolmeen.

Povitaskusta löytyi gammaa, eli lakkaa. Samassa taskussa oli pieni pussillinen valkoista jauhetta.

– Totta, kai mulla on. Enhän mä pärjää ilman sitä.

- Annatko mullekin?

Mies mietti hetken naisen pyyntöä.

- Onko hyvä idea pistää tässä julkisella paikalla?

mies kysyi arvioiden naisen pyynnön järkevyyttä.

Anna avasi hetkiseksi raskailta tuntuvat silmäluomensa. Ketään ei näkynyt missään.

- Kukaan ei näe. Kaikki nukkuvat jo, Anna kinusi mieheltä ainetta, joka tekisi olostä pirteämmän ja paremman. – Anna nyt vain. Pliis!

Mies ei halunnut kyseenalaistaa sekavalta vaikuttavan naisen päätöksentekokykyä, mutta oli itse hyvinkin epävarma naisen pyynnön suhteen.

- Miksi? mies kysyi epäileväisenä.

- Saat sitten, jotain hyvää, kun päästään kotiin asti.

Mies innostui hieman.

Hän ei ollut tarpeeksi innostunut antaakseen naisystävälleen ruiskua ja yhteistä neulaa.

- Sä olet liian jurrissa, mies yritti saada naisen unohtamaan asian, josta hetki sitten oli keskusteltu.

- Kuka nyt ei olisi perjantai-iltana kännissä?
- Sä imet viinaa kuin pesusieni, ihan kuin alkoholi

loppuisi tästä maailmasta.

- Paavoko?
- Mistä hemmetin Paavosta sä puhut?
- Pesusienestä, nainen naurahti vaisusta, hän ei jaksanut nauraa pidempään.

Mies teki naiselle kerta-annoksen valmiiksi ruiskuun. Mikä hän oli kieltämään narkomaania käyttämästä heroiniä tai amfetamiinia haluamallaan tavalla ja sellaisessa fyysisessä kunnossa kuin naisenkin nyt oli.

Naisella oli vakava ongelma, jota neitokainen ei itse tiedostanut.

Katkaisuhoidot eivät olleet tehonneet. Huumausaineiden käyttö katkeaisi vasta oikeuslääkärin teräkselle pöydälle.

Miehestä oli rankkaa katsoa sivusta nuoren naisen riutumista. Itsemurhaa. Nainen oli laihtunut ja muuttunut ryppyisemmäksi silmissä. Asialle ei ollut tehtä-

vissä mitään. Kukaan ei välittänyt naisesta tarpeeksi. Nainen ei halunnut apua, eikä mies tiennyt, mistä apua olisi pitänyt hakea.

Miehellä itselläänkin oli samoja ongelmia vahvojen huumausaineiden kanssa, joten turha hänen oli kritisoida naisen elämää.

– Pystytkö edes tykittää? mies kysyi kylmästä tärisevältä naiselta.

Vielä hetkiseksi maaliskuun loppupuolen pakkaset olivat kiristymässä, sitten kevään tuleminen saisi valan.

– Joo, nainen mutisi tupakka suussaan.

Mies katsahti, kun nainen etsi verisuonen kyynärvarresta ja survaisi neulan ihonsa alle, näkemättä verisuonta.

Mies kammosi verta.

Hänen olisi tehnyt mieli kurkistaa naisen sääriä, jotka näkyivät - paljaiden reisien kera – minimittaisen nahkahameen alta. Ne olivat jumalattoman seksik-

käät jalat. Miehen teki mieli koskettaa naisen paka-roita, puristaa oikein kunnolla.

Nainen leijui autuaan tietämättömänä maailman-menosta onnensa kukkuloille, tuntien olonsa keveäksi ja murheettomaksi. Naisen ote herpaantui, hän pudotti viikkoja palvelleen huumeruiskun lumiseen maahan, johon joku oli kusettanut koiransa.

Mies huomasi Annan nukahtaneen. Hän mietti kuumeisesti, miten saisi naisen talutettua kotiin vähän matkan päähän. Nainen kuuluisi kuntonsa puolesta poliisilaitoksen keltaisille patjoille, mutta poliisin tilaaminen paikalle olisi suuri virhe.

Mies ei jaksaisi yksin raahata naista Keskuskadulle. Naisen isälle ei voinut soittaa tässä asiassa, vaikka mies olikin luotettava ja mukava. Tämä asia ei olisi iloinen uutinen Annan isänsäkään korville.

Annaa ei voinut jättää yksin hetkeksikään kuntakeskukseen. Nainen paleltuisi muutamassa tunnissa kuoliaaksi. Pahimmassa tapauksessa joku pitkäkynti-

nen ryöstäisi naisen ja tekisi, jotain vielä pahempaa-
kin puolustuskyvyttömälle naisparalle.

2.

Miehen ontuvan ajattelutyön keskeytti viereen pysähtyvä poliisiauto. Kaksi kookasta – jääkaappipakastimen kokoista – poliisimiestä nousi partioautosta. Pitkähiuksisen poliisin taskulampun kirkas valokeila sokaisi kivipenkillä istuvan miehen.

Mies ponnahti pystyyn. Anna kaatui kyljelleen jäiselle penkille.

– Onko teillä ongelmia? Aleks Linja kysyi vakavointuneella äänellä, nähdessään minkälaisiin vaatteisiin nuori nainen oli pukeutunut.

Nahkainen minihame ei lämmittänyt, eikä oranssista narutopistakaan ollut hyötyä. Ruskeassa nahkatakissa ei ollut lämmittävää vuorta.

– Joo, on. Hän sammui, mies sai kakaistuksi ulos suustaan. Vilu oli yllättänyt hänetkin, vaikka hän olikin pukenut pitkät kalsarit farkkujen alle.

– Eikä tullut mieleen soittaa poliisia paikalle? Linja kysyi kipakasti. – Nainen on hypotermisen näköinen. Huulet sinertävät.

Linja tunnisti alhaisen ruumiinlämmön tilan. Tila oli selvästi ulkoisen tekijän aiheuttama. Nainen oli ollut pitkään kylmässä ulkoilmassa. Ruumiinlämpö oli laskenut alle kolmenkymmenviiden asteen. Hengitys ja pulssi olivat heikentyneet.

– Nostetaan nainen autoon lämmittelemään. Seurataan tilannetta.

Lihaksikkaat poliisit nostivat Annan pakettiauton peräosaan istumaan, mutta nainen putosi penkiltä lattialle jo, ennen kuin takaovi oli ehditty sulkemaan.

– Siinähän röhnöttää kuisella lattialla, Linja tuhahti tylsistyneenä juoppojen kuskaamiseen. Ihmisten pitäisi osata juoda sen verran, että pystyisivät huolehtimaan itsensä kotiin railakkaan baari-illan päätteeksi.

Poliisiautosta oli tullut valtion rahoittama taksi, jonka kuljettaja sai huonoa palkkaa työstään. Putkat

olivat vähentyneet poliisilaitosten sulkemisen seurauksena. Nykyiset talteenottotilat täyttyivät liian nopeasti, joten kannisimmätkin ihmiset kuljetettiin miekkataksilla kotiovelle asti.

Linja muisti senkin ajan, jolloin ketään ei saanut viedä kotiin, vaikka asiakas olisi ollut rauhallinen ja liian vähän juovuksissa kuuluakseen putkatiloihin.

Mäen Jarkko, virkaiältään vanhempi ja kokeneempi poliisimies, jututti nuorta miestä kauempana. Henkilöpapereiden tarkistamisen jälkeen mies olisi ollut vapaa lähtemään, mutta hän halusi soittaa kaverinsa hakemaan hänet majapaikalle.

Linja halusi kurkistaa nuorukaisen olkalaukkuun tarkemmin. Nuori mies ei estänyt poliisia kurkkaamasta laukkuun, jossa oli naisen kännykkä, mustekynä ja pieni muistivihko.

Linja ojensi tutkitun laukun takaisin nuorelle miehelle. Mies laittoi olkalaukkunsa huolellisesti kiinni.

– Lähteekö hän putkaan? mies kysyi hermostuneesti, vaikka oli varma Annan määränpäästä.

Maaliskuussa Petri Kovasta varoitetaan huumerasiasta. Samana aamuyönä hänet yritetään ampua kuoliaakse Hollolan kuntakeskuksessa.

Toukokuussa Tiilikankaalta löytyy tunnistamaton vainaja, jonka henkilöllisyyden selvittäminen on Anton Petovin käsissä, joka uskoo tapausten liittyvän toisiinsa.

Rikosylikonstaapelin työtä yrittävät vaikeuttaa vainajan löytäjä ja ystävät. Poliisi saa selville yhtä sun toista hollolalaisesta huumeorganisaatiosta ja sen salamyhkäisestä johtajasta, jonka Anton aikoo paljastaa.

Ehtiikö Anton pelastamaan kaikille valehtelevan ja katkeran nuoren naisen hengen?

